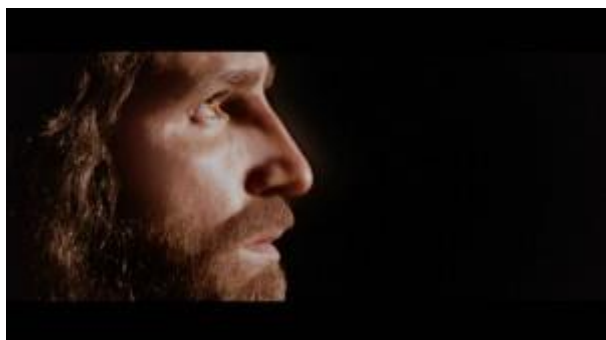

Duminica Floriilor

Duminica Floriilor – Anul B - Lecturi :Isaia 50, 4-7 ; Psalmul 21(22) ; Filipeni 2 6-11 ; Marcu 14,1-15,47

« Abba, Tată! Pentru tine totul este posibil. Îndepărtează de la mine potirul acesta! Însă nu ceea ce vreau eu, dar ceea ce vrei tu ».

Meditație vincentiană

Evangelia din această duminică ne prezintă pe scurt patima și moartea lui Isus și de aceea fiecare verset este foarte important. Îl vedem pe Isus renunțând la sine și la lume și cursul istoriei care se schimbă în mod definitiv. Ne-am obișnuit să credem că dacă ținem foarte mult la noi înșine, la persoanele pe care le iubim, la lucruri și anumite probleme vom putea să fim fericiți și să-i facem fericiți pe cei pe care-i iubim. În timpul Postului Mare și prin celebrarea patimii și morții lui Isus, vedem că Isus ne arată un alt mod de a iubi: dacă renunțăm la noi înșine Dumnezeu ne umple viața și realizează ceea ce avem nevoie.

Detașarea de noi înșine, de ceilalți, de anumite probleme și lucruri devine folositoare și chiar necesară. Isus a petrecut 40 de zile în pustiu și a postit înainte de a-și începe misiunea. Sfântul Paul a fost orb timp de trei zile după ce a ajuns în Damasc și a descoperit o nouă cale în misiunea pe care voia s-o îndeplinească. Mulți sfinți ca sfânta Tereza de Avila, sfântul Ioan al Crucii și sfânta Tereza de Calcutta au avut momente când s-au detașat de misiunea lor traversând « momente de întuneric » în care însă au putut să găsească forța necesară pentru o mai bună realizare a misiunii.

Detașarea poate fi un mod de a ne înțelege mai bine și de a căuta cum să trăim în pace; de fapt, detașarea ne apropie de Dumnezeu pentru că ne dăm seama că El este prezent în noi. Detașarea dictată de iubire poate îmbunătăți semnificativ relațiile cu ceilalți. Cunosced multe persoane care au plecat pentru un timp din oraș, iar relațiile cu cei care au rămas în oraș s-au îmbunătățit. Cunosced și părinți care « s-au detașat cu multă iubire » de copii permițându-le astfel să se dezvolte mult mai bine decât dacă i-ar fi « sufocat » protejându-i în mod exagerat.

Detașarea este foarte folositoare în rezolvarea problemelor. Bine înțeles că nu putem să analizăm bine ceea ce se întâmplă decât dacă ne îndepărtăm de probleme și devenim un fel de consilieri pentru noi înșine. De câte ori nu ni se întâmplă să facem din tânțar armăsar pentru că nu ne detașăm suficient de probleme, nu le dăm nici locul și nici importanța pe care trebuie să le aibă!

Detașarea de lucrurile materiale ne poate face fericiți și chiar mai bogați. De câte ori ne atașăm de ceea ce avem sau de puținul pe care îl avem și pierdem ocazia de a valoriza ceea ce facem! De câte ori n-am auzit vorbindu-se despre oameni care și-au petrecut întreaga viață preocupându-se de cele materiale și au uitat să se iubească și să-i iubească pe ceilalți?

Detașarea ne permite să iubim mai mult, pe noi înșine și pe ceilalți. Isus ne spune că nu este decât o singură poruncă: să-l iubim pe Dumnezeu mai presus de toate și să-l iubim pe aproapele ca pe noi înșine. Nu-i putem iubi pe ceilalți dacă nu-l iubim pe Dumnezeu mai mult decât pe noi înșine și dacă nu ne iubim pe noi înșine.

Carisma vincentiană ne ajută să ne detașăm de noi înșine, de ceilalți, de probleme și de lucruri. Mistica întâlnirii cu săracul ne permite să considerăm problemele personale și problemele pe care le avem cu ceilalți și cu anumite lucruri dându-le importanța cuvenită. Ozanam avea obiceiul să spună că « cel mai bun mod de a judeca lucrurile din viață este calmul și detașarea privind problemele de sus ca și cum ar fi foarte îndepărtate. »

Să profităm de această săptămână pentru a medita la modul în care acasă, la serviciu, în viața socială și în cadrul SSVP « ne golim de noi înșine și-l lăsăm pe Isus să ne umple cu prezența sa iubitoare » după exemplul pe care Isus ni l-a arătat acceptând umilirea și moartea pe Cruce pentru ca noi să avem o viață nouă și din belșug.

Traducere: sora Magdalena